

## דברי הספד לשרה ברוקנטל ע"ה

קשה מאוד היה לחיות עם שרה. קשה מאוד מאוד. הכל בגלל הרף הגבוה ששרה העמידה ודרשה בכל תחום ונושא.

התכונות המיוחדות שלה גרמו לכך שלא הייתה כל אפשרות לעשות הצגות לפנייה. בכל בן אדם שהיא פגשה היא הבחינה מיד, אינטואיטיבית, לפניי ולפנים, מי עומד לפנייה, מה תוכו ומה כוונתו האמתית. לכן שרה לא הייתה צריכה לבזבז זמן יקר על דיבורים במילים גבוהות וחלולות. וגם כל מי שבא אתה במגע הבין מיד שחייבים לדבר לעניין.

שרה הייתה זריזה מאין כמוה בכל נושא ועניין ולא ויתרה עד שסיימה את המשימה עד תומה. רק לא להיות חפוף. לכן גם הספיקה כה הרבה בחייה. שרה אמרה לי לא פעם: "מה שאני מספיקה בשעה לוקח לך שבוע ימים". זאת אולי המחשה לחיים המשותפים שלנו לאורך 49 שנה!

הדבר החשוב ביותר בחייה היה החינוך. שרה הייתה דוגמא חיה לאשת חינוך שיודעת, מבינה, עושה ומצליחה. שרה ידעה להציב גבולות לתלמידים, למורים ולהורים. כשהייתה סגנית בבית הספר באלקנה ואחד מילדינו למד בבית הספר, הוא סיפר בבית, שכאשר היו שומעים בתוך הכיתה, מן המסדרון, את העקבים של שרה, היו המורות נכנסות לווברציות. אבל שרה אהבה ללא שיעור את התלמידים כולם. והם ידעו והרגישו זאת היטיב. היא הזהירה כל מורה או מורה שלא יעזו להזניח את התלמידים הקשים והחלשים. והיא המחישה זאת בכיתות שלה. אני זוכר, שכל שדרת הפיקוח במשרד החינוך באה לאלקנה לצפות בשיעור לדוגמא שלה על העקרונות של דרכי פסיקת ה"שולחן ערוך" בין שלושת עמודי התורה הרמב"ם, הרי"ף והרא"ש. תארו לכם שתלמידי בית ספר יסודי, אמנם ממלכתי דתי, הצליחו לראשונה להבין מיהם הרמב"ם, הרי"ף, הרא"ש וה"שולחן ערוך". ואגב, גם המפקחים למדו כנראה דברים חדשים באותו שיעור והבינו וביקשו ממנה להעביר את השיעור הזה ברחבי הארץ.

בבית הספר שניהלה שרה בכוכב יאיר, לאורך 10 שנים, לא הייתה מורה שנכנסה לשיעור באיחור. גם ההורים ידעו שיש גבול להתערבות שלהם בהפעלת בית הספר. שרה הגיעה בכל בוקר ראשונה לבית הספר ויצאה אחרונה. וכולם נשאו אותה על כפיים.

דעו לכם, שעד שהחל להתדרדר מצב בריאותה של שרה לפני כשנתיים, במשך כעשרים שנה, הייתה נערכת פגישה קבועה, אחת לחודשיים שלושה, של קבוצה מתוך צוות המורים שלה מכוכב יאיר עם "המנהלת לשעבר".

הסקרנות והרצון שלה ללימודים היו ללא שיעור. היא הייתה מומחית להוראת תורה, נביא, ספרות, מתמטיקה גיאוגרפיה ועוד. בכל תחום לא התביישה להשתלם מן היסוד וללמד אותה לתלמידיה האהובים עליה.

כאשר יצאה לגמלאות רשמיות, החלה שרה, על פי עצת חברתה מרים נוימאיר, ללמוד מן היסוד את נושא האבחון הדידקטי. היא הקימה ורכזה מחלקה פעילה בתחום זה במכללת תלפיות. ראיתי לא פעם הורים של תלמיד שנחשב מופרע, קשה, וכל שאר המרעין בישיב שתלו בו, כאשר הם נדהמים ואינם מבינים איך ה"בן יקר" שלהם נכנס ויוצא בהדרת כבוד ובשקט לאבחון של שרה, אבחון שנמשך שעות רבות, בלי לפצות פה ולצפצף וכן לשתף פעולה. כבר באותו רגע ראשון הבינו אותם הורים שיש תקווה לילדם. וכך הם גם קראו בחרדת קודש את דו"ח האבחון בן כ-15 העמודים שהושקעו בו לפעמים עשרות שעות של ניתוח הממצאים וכתבתם. תוכלו לשאול את יעל רוגובסקי על האבחונים הדידקטיים ששרה עשתה בהתנדבות לבית ספר כרמים באלקנה.

אי אפשר שלא להזכיר את שיתוף הפעולה וההבנה ההדדית המלאה שהיו לשרה עם צביה מינצר זיכרונה לברכה. בתחילה, מיד נפל "קליק" ביניהן והן חתרו ביחד ובמאמצים רבים להפעלת מועדון +50 ושאר הפעולות לגיל המבוגר. בהמשך, עברו לשיחות תכופות על מצב המחלות ותינו במשותף את צרותיהן הבריאותיות עד ששיתוף הפעולה נגדע במותה של צביה ז"ל. כעת, כנראה,

יוכלו להמשיך בשיחותיהן המשותפות. ואין לך המחשה טובה מזאת, במנותח העולמים של שתיהן זו לצד זו.

חובה גם להזכיר כאן את גדולת הנפש של שרה. למי שלא יודע, בעלה הראשון של שרה, שרגא עציון ז"ל, נפל לפני יותר מ-51 שנה בעת שירותו בצה"ל, בתשכ"ח. הבית שלנו היה גם הבית שלו. תמונתו היא התמונה הגדולה ביותר בארון הספרים שלנו. וביום האזכרה השנתית, כמו גם ביום הזיכרון לחללי צה"ל, כל משפחתנו, עם הילדים והנכדים, היו עולים על קברו בהר הרצל. בלי צורך להרחיב, תוכלו לראות כאן מהי גדולת נפש.

לפני 53 שנה, בשנת תשכ"ו, השתתפתי בהלוויה של אמה של מכרה טובה שלי. המספיד הראשי היה הגאון הרב שלמה יוסף זווין זצ"ל, שזכיתי לעמוד מאחוריו בשעת ההספד בבית הקברות סנהדריה בירושלים. וכך אמר הרב זווין על אותה נפטרת שהגדיר אותה כ"אישה חשובה": בפרק "אשת חייל" במשלי אנחנו אומרים ושרים "שקר החן והבל היופי, אשה יראת ה' היא תתהלל". פירש את הדברים הרב זווין על אותה "אישה חשובה": בתקופה שבה השקר נחשב כְּתָן וההבל הוא היופי, דווקא בתקופה זאת מוכרחים הדברים להיות ש"אשה יראת ה' היא תתהלל". כך גם אני מבקש לומר על שרה שלי: כשמדמיינים את אישתי היפה שרה (בכך לא הייתה כל מחלוקת), כשמדמיינים אותה מתאמצת לגדל דור של תורה ודעת, בעיצומו של דור שהשקר רץ בו בראש חוצות, כאשר רואים את אשתי רבת החן ורבת הפעלים, בתקופה שבה דווקא ההבל, על כל סוגיו, הוא, הוא, הנחשב ליופי, מבינים ומשתכנעים מיד שרק אישה יראת ה' כמוה תתהלל.

כאמור, קשה מאוד היה לחיות עם שרה, קשה הרבה יותר להיפרד ממנה.

חבל על דאבדין ולא משתכחין.

תהא נשמתה צרורה בצרור החיים: אמן.

דוד ברוקנטל, י"ח בתמוז תשע"ט.